

hjem til sin Kone og fortæller hende, at han har solgt Gaarden, og nu har de at flytte væk og søge sig andet Erhverv. For at træffe saa vigtige Dispositioner maa en Mand først beraade sig med sin Hustru. Der høres nu ofte Klage over, at Manden ud fra sin Raadighed over Fællesboet sælger eller pantsætter Familiens nødvendige Indbo til stor Skade for Hustruen, at en Mand tager Kommoden og gaar hen til Pantelaaneren og pantsætter den. Sligt vil for Fremtiden være forebygget ved de Bestemmelser, som foreslaas i nærværende Forslags § 68, idet saadanne Afhændelser eller Pantsætninger fra Ejers Side kun maa ske med den anden Ægtefælles Samtykke. Det siger dog sig selv, at Hensynet til Omsætningens Sikkerhed kun muliggør en delvis Gennemførelse af disse Paabud; herom staar der imidlertid udførlig og indgaaende Redegørelse i de overordentlig klart og udmærket affattede Bemærkninger, som ledsager Kommissionens Udkast.

Kapitel IX i Lovforslaget indeholder Regler om Ægtepagter. Medens Ægtepagter nu skal læses til Tinge, træffes der her en anden Ordning; der oprettes Register, hvor Ægtepagter skal opnoteres. Denne Ordning er i Overensstemmelse med, at man i det hele taget agter at gaa bort fra Tinglæsningsystemet; for Skibes Vedkommende findes allerede en saadan Ordning med Register. I øvrigt afviger disse Regler ikke synderligt fra de nugældende. Kun er der Grund til at fremhæve, at efter § 78 har Ægtefællerne Ret til at dele indbyrdes det Overskud, som de har haft af et Aars Fortjeneste. Denne Regel indføres, fordi Hustruen jo, som jeg før har nævnt, og som alle ved, som Regel ikke vil have den samme Adgang til Erhverv, som Manden har; men i Kraft af denne § 78 vil Manden til Gengæld, om han ønsker det, naar Aaret er omme, og Overskuddet er gjort op, have Adgang til at skænke sin Hustru det halve af Aarets Udbytte, som jo meget vel ogsaa for en væsentlig Del kan skyldes den Sparsommelighed, Hustruen har vist i Hjemmet, idet det ikke alene gælder om, at Pengene bliver fortjent af Manden, men ogsaa, at Hustruen passer paa ikke at give dem ud saa rask, som Manden kan tjene dem. Saaledes vil en fælles Opsparing kunne fordeles efter denne Paragraf. Dernæst fastslaar § 81 i Lovforslaget den Regel, at Formodningen er for, at den Hustru, der arbejder med i sin Mands Forretningsvirksomhed, skal have et passende Vederlag for det Arbejde, hun gør

der, medens Formodningen nu er for, at Hustruens Arbejde i Mandens Virksomhed gøres gratis. Man siger, hun faar jo Kost og Logi og Klæder til Gengæld; hun bliver forsørget. Dette, at Hustruen bliver forsørget, er vistnok i det hele taget et Udtryk, der anvendes noget uberettiget, thi som oftest yder dog Hustruen et Arbejde i Hjemmet og for Familien, ved hvilket hun godt nok forsørger sig selv.

Medens der ifølge Forslaget indrømmes Hustruen Raadighed over sin Formue, er det en Selvfølge, at hun kan overdrage Formuens Bestyrelse til Manden, hvis hun finder det rigtigt og klogt; men det er da en frivillig Akt. I Forslagets § 82 forudsættes det udtrykkelig, at noget saadant vil kunne finde Sted. Men Forslagets Hovedregel bevirker, at Hustruen bringes ud af den unaturlige Stilling, hvori Loven af 1899 bragte hende, at hun, skønt myndig og i Stand til at indgaa bindende Gældsforpligtelse, intet besad til at fyldestgøre saadanne Forpligtelser med. Hun vil nu have sin egen Formue at indfri sine Forpligtelser med.

Kapitel X giver Regler om Bosondring. Saadanne Bestemmelser er allerede her i Landet indførte ved Loven af 7. April 1899, men har hidtil ikke i videre Grad haft praktisk Betydning. Det findes imidlertid rigtigt at bevare saadanne Bestemmelser.

Jeg gaar nu over til Reglerne om Ægteskabs Omstødelse og om Skilsmisse. Kapitel XI handler om Ægteskabets Omstødelse eller, som det i den gældende Ret kaldes, Ægteskabets Ugyldighedserklæring. Omstødselsgrundene er ifølge Lovforslaget de samme, som tidligere er blevet betragtet som Ugyldighedsgrunde: Bigami, Slægtskab eller Svogerskab i de indispensable Grader, Sindssygdomme og visse andre Sygdomme ved Ægteskabets Indgaaelse som Kønssygdomme, Epilepsi, Spedalskhed og Impotens. Dernæst tilføjes visse Omstødselsgrunde, som man ikke har haft i den gældende Ret; i Tilfælde, hvor Ægteskabet beror paa Svig, paa Vildfarelse, paa Tvang, er der Grund til at indrømme den forurettede Part Krav paa saa vidt muligt at blive stillet, som om Ægteskabet ikke havde været indgaaet. Nu er det jo umuligt at gøre det, som en Gang er sket, ugjort, men Reglerne for Ægteskabs Omstødelse er dog saadanne, at man søger saa vidt muligt at udslette Følgerne af, at Ægteskabet nogen Sinde har eksisteret, idet man i det Omfang, hvori det overhovedet kan gøres,